ΔΕΥΤΕ ΙΔΩΜΕΝ ΠΟΥ ΕΓΕΝΝΗΘΗ...

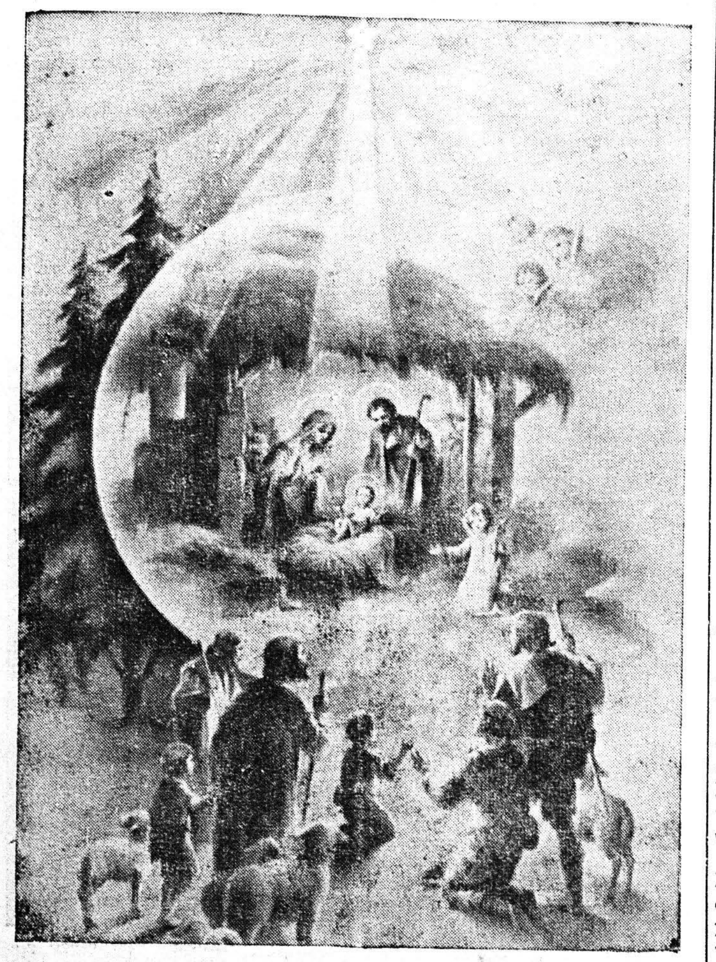

«Μέγα καὶ παράδοξον θαῦμα, τετέλεσται σήμερον! Παρθένος τίκτει καὶ μήτρα οὐ φθείρεται· ὁ Λόγος σαρκοῦται καὶ τοῦ Πατρὸς οὐ κεχώρισται. Ἄγγελοι μετὰ Ποιμένων δοξάζουσι καὶ ἡμεῖς σὺν αὐτοῖς ἐκβοῶμεν: Δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῷ καὶ ἐπὶ γῆς εἰρήνη».

ΕΠΙΚΑΙΡΟΝ ΔΙΗΓΗΜΑ

«ΓΥΜΝΟΣ καὶ περιεβάλατέ με»

ΤΟΥ ΣΠΥΡΟΥ ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΥ

Τὸ πορφυρὸ τριαντάφυλλο, ποὺ στόλιζε τὸ λιγνὸ φαρφουρένιο βάζο, ἔγειρε ξαφνικὰ πρὸς τὰ κάτου κι' ἄφησε νὰ πέση ἕνα πλατὺ πέταλό του μέσα στὴν κρυστάλλινη πιατέλα. Ἐκεῖ ποὺ ξεφύλλιζε χαρούμενος τὸ καινούργιο βιβλίο του μὲ τὶς χρωματιστὲς εἰκόνες, ὁ Ἀλέκος ἔνοιωσε μιὰ παράξενη ἀνατριχίλα Γύρισε, λὲς κι' εἶχε δεχτῆ κάποιο μυστικὸ μήνυμα, καὶ εἶδε τὸ πεσμένο ροδόφυλλο. Μιὰ λύπη ζωγραφίστηκε στὰ μάτια του.

—Γιατί νὰ μαδήση! Ἦταν τόσο ὄμορφο, συλλογίστηκε. Καὶ κλείνοντας νευρικὰ τὸ βιβλίο, σηκώθηκε κι' ἄρχισε νὰ βηματίζη.

Τὸ μεγάλο πορτραῖτο τοῦ παπποῦ, ποὺ ἤτανε κρεμασμένο ἀπάνου ἀπὸ τὸ ντιβάνι, ἔτριξε λίγο. Τοῦ φάνηκε πὼς ἄκουσε τὴ γέρικη, μὰ πόσο τρυφερὴ φωνὴ νὰ τοῦ λέη:

—Ἔτσι εἶναι, παιδί μου. Ὅλα μαδᾶνε κι' ὅλα χάνονται. Μ' ἂν μπορέσουν νὰ δώσουνε λίγη χαρὰ στὸν κόσμο, καθὼς ἐτοῦτο τὸ τριαντάφυλλο, πετύχανε τὸ σκοπό τους.

Τὰ παιδικὰ ματάκια κυττάξανε ξαφνιασμένα τὴν εἰκόνα, μὰ εἶδαν τὴν ἀγαπημένη μορφὴ νὰ στέκεται ἀσάλευτη πίσω ἀπὸ τὸ θολὸ γυαλί, μέσα στὴν παληὰ χρυσῆ κορνίζα ποὺ εἶχε μουντήνει ἡ πάτινα τοῦ χρόνου. Ξαναγύρισε στὴ θέση του σκεφτικός.

Δὲ μποροῦσε πιὰ νὰ διασκεδάση φυλλομετρῶντας τὸ βιβλίο του. Πῆρε ἕνα μολύβι καὶ βάλθηκε νὰ ζωγραφίζη, ἀλλὰ τοῦ κάκου.

—Κού-κου, κού-κου, κού-κου...

Εἶπε ἐννηὰ φορὲς τὸ ξύλινο πουλάκι, προβάλλοντας ἔξω ἀπὸ τὸ σκαλισμένο παράθυρο τῆς φυλακῆς του.

Ὁ Ἀλέκος ξανασηκώθηκε. Στὶς ἐννηὰ ἀκριβῶς δὲν τοῦ εἶχε πῆ πὼς θὰ περάση ὁ Σάββας; Ἄνοιξε σιγὰ - σιγὰ τὴν πόρτα τῆς κάμαρας καὶ κρυφοκύτταξε. Εἶδε πὼς ἡ κυρ-Ἀγγέλω δὲν ἤτανε στὸ διάδρομο καὶ βγῆκε ἀλαφροπατῶντας.

—Καὶ νὰ μὲ ἰδῆ δὲ θὰ μὲ προδώση. Ξέρω πὼς μ' ἀγαπάει. Μὰ γιατὶ νὰ στενοχωρηθῆ; Κάλλιο νὰ μὴ μὲ πάρη μυρουδιά, εἶπε μέσα του.

Φόρεσε βιαστικὰ τὸ πανωφόρι του, ἄνοιξε τὴν πόρτα καὶ βγῆκε στὸν κῆπο, ποὺ φέγγριζε ἀπὸ τὸ χιόνι.

Ἕνα συνθηματικὸ σφύριγμα ἀκούστηκε ἀπὸ τὸ δρόμο. Χωρὶς ν' ἀπαντήση, πέρασε γοργὰ τὴν αὐλὴ καὶ πῆγε στὴν ἐξώπορτα.

—Σάββα! ἔκανε χαρούμενα, ἁπλώνοντας τὸ χέρι του πασπατευτὰ μέσ' ἀπὸ 'να σιδερένιο τετράγωνο.

Τὸ πῆρε ὁ φίλος του στὴν πλατειά του χούφτα, τὴν ἀργασμένη ἀπὸ ἡ δουλειὰ καὶ τό 'σφιξε θερμά.

—Βγῆκες μὲ τόσο κρύο; Εἶπε. Κι' οἱ δικοί σου; Δὲ θὰ σὲ μαλώσουν;

—Ἔφυγαν, εἶναι κάμποση ὥρα. Εἶναι καλεσμένοι σ' ἕνα σπίτι.

—Κι' ἡ κυρ-Ἀγγέλω;

—Στὴν κουζίνα. Σιδερώνει.

—Ἔ, καληνύχτα. Μὴ στέκεις ὄξω.

Θὰ ἤθελα νἄρθης ἀπάνου, νὰ περάσουμε λίγη ὥρα μαζί. Μὰ ἔχουν κλειδώσει.

—Πφ! Γι' αὐτὸ σκᾶς;

Μ' ἕνα σάλτο ὁ Σάββας σκαρφάλωσε τὰ κάγκελα καὶ στὴ στιγμὴ πήδησε στὴν αὐλή.

—Πᾶμε μέσα.

Τράβηξαν ἀγκαλιασμένοι καὶ μπήκανε στὸ σπίτι.

—Τί ζέστα ποὺ κάνει ἐδῶ μέσα, εἶπε ὁ Σάββας, τρίβοντας τὰ χέρια του ἀπάνου ἀπὸ τὴ σόμπα. Ἐμεῖς παγώνουμε στὸ μαγαζί. Τὸ μπάζει ἀπ' ὅλες τὶς μεριές. Καλὰ ποὺ δὲ σταματάει μήτε στιγμὴ τὸ πλάνισμα.

Ὁ Ἀλέκος τὸν κύτταξε ἀπὸ πάνου ὡς κάτου. Εἶδε τὰ τριμμένα δρίλινα ροῦχα του, τὴν χιλιομπαλωμένη φανέλλα, τὰ σκισμένα παπούτσια, τὸ ἀδύνατο, πανιασμένο ἀπὸ τὸ κρύο πρόσωπό του κι' ἔνοιωσε μέσα του κάτι σὰν τύψη.

—Σκόλασες νωρίς; Τόνε ρώτησε.

—Μπά, δὲν εἶναι μήτε μισὴ ὥρα. Μᾶς κράτησε πολὺ τ' ἀφεντικὸ καὶ σήμερα. Ἐρχόμουνα τρέχοντας γιὰ νὰ εἶμαι στὴν ὥρα μου. Εἶπα νὰ πάρω τὸ τράμ ἀλλὰ λυπήθηκα τὰ λεφτά. Δὲν περισσεύουν...

Ἤτανε - δὲν ἤτανε δεκατεσσάρω χρονῶν αὐτὸ τὸ παιδὶ καὶ μιλοῦσε σὰ μεγάλος.

—Εἶχες κανένα μποναμᾶ; Ἔκανε ὁ Ἀλέκος, ἔτσι γιὰ νὰ εἰπῆ κάτι.

Σήκωσε τοὺς ὤμους.

—Ἀπὸ ποῦ;

Μεῖναν ἀμίλητοι γιὰ λίγο. Ἔπειτα ὁ Σάββας τραβήχτηκε ἀπὸ τὴ σόμπα καὶ πῆγε κι' ἔπεσε σὲ μιὰ καρέκλα.

—Εἶμαι ξερὸς ἀπὸ τὴν κούραση, στέναξε.

Ὁ φίλος του πῆγε πίσω ἀπὸ ἕνα ἔπιπλο, πῆρε ἕνα πακέττο μὲ λίγο κρέας, μιὰ φέτα ψωμὶ κι' ἕνα μῆλο, τ' ἄνοιξε καὶ τά 'βαλε μπροστά του:

—Φάε.

—Ὄχι, δὲ θέλω νὰ μείνης νηστικός.

—Φάε σοῦ λέω. Ἔχω χορτάσει.

Ἅπλωσε δειλὰ ἐκεῖνος τὸ χέρι του καὶ δοκίμασε τὸ κρέας. Ἔπειτα πῆρε ξανὰ καὶ ξανά. Τό 'φαγε ὅλο μαζὶ μὲ τὸ ψωμὶ κι' ἄρχισε νὰ δαγκώνη τὸ μῆλο.

Ὁ Ἀλέκος ἔκανε πὼς ψαχουλεύει τὰ χαρτιά του κι' ὅλο τὸν κρυφοκυττοῦσε μὲ ἀγάπη καὶ συμπόνοια.

Ὅταν ἀπόφαγε ὁ Σάββας, τὸν πῆρε ἀπὸ τὸ χέρι καὶ τὸν πῆγε στὴν ἄκρη τῆς κάμαρας. Ἀπάνου στὸν μεγάλο καναπὲ ἤταν ἁπλωμένο ἕνα ντανтελλένιο σκέπασμα. Τὸ σήκωσε.

—Κύττα, εἶπε.

Μιὰ καινούργια φορεσιά, ἕνα ζευγάρι παπούτσια τῆς ὥρας, ἕνα σκόκι μὲ φιλντισένια πλουμιὰ καὶ κάτι κουτιὰ ἤταν ἁπλωμένα.

—Μὲ γειά σου, ἔκανε ὁ Σάββας, χαζεύοντάς τα.

Ὁ Ἀλέκος εἶπε ξέκαρδα ἕνα εὐχαριστῶ, κυττάζοντας ἐπίμονα τὸ φτωχικὸ ντύσιμό του. Ἔπειτα πῆρε τὸ κουστούμι καὶ τὰ παπούτσια καὶ τά 'βαλε σὲ μιὰ καρέκλα:

—Εἶναι δικά σου, εἶπε ἁπλᾶ.

—Τί ἔκανε λέει; Ἀστειεύεσαι;

—Ναί, σοῦ εἶπα.

—Δὲν εἴμαστε καλά!

—Θὰ τὰ πάρης.

—Ἐσύ, παιδί μου, εἶσαι γιὰ δέσιμο. Θέλεις νὰ μὲ κάνης ρεζίλι καὶ νά 'βρης τὸ μπελά σου;

—Δικά μου δὲν εἶναι; Θὰ τὰ κάνω ὅ,τι θέλω.

—Τὰ καινούργια σου ροῦχα, τὰ παπούτσια σου;

—Ἔχω κι' ἄλλα καινούργια.

—Δὲ γίνεται. Μήτε καὶ μοῦ ταιριάζουν ἐμένα.

—Γιατί; Δὲν ἔχουμε τὸ ἴδιο μπόι κι' ἂς εἶσαι μεγαλύτερος;

—Ξέρεις καλὰ τί λέω. Ἂς τὴν κουβέντα.

Πῆρε τὸ χέρι τοῦ Ἀλέκου ἀποφασιστικά, τό 'σφιξε καὶ κίνησε νὰ φύγη:

—Καληνύχτα. Σ' εὐχαριστῶ γιὰ ὅλα. Καλὰ Χριστούγεννα.

Ἐκεῖνος ἅρπαξε τὸ κοστοῦμι καὶ τὰ παπούτσια, τά 'χωσε σ' ἕνα μεγάλο κουτὶ ποὺ ἤταν πίσω ἀπὸ τὸν καναπὲ καὶ δίνοντάς τα στὸ φίλο του, εἶπε:

—Αὐτὰ εἶναι ὁ μποναμᾶς μου. Ἂν δὲν τὰ πάρης, νὰ μὴ μοῦ ξαναμιλήσης ποτέ.

Ὁ Σάββας πῆρε τὸ κουτί, τὸ ἄφησε μπρὸς στὰ πόδια του κι' ἄνοιξε τὴν ἀγκαλιά του.

Ἡ κυρ-Ἀγγέλω, ποὺ εἶχε μπῆ στὸ διάδρομο μὲ τὶς ἀθόρυβες παντοῦφλες της, τοὺς εἶδε ἀγκα-

●——ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 5ην ΣΕΛΙΔΑ

ΣΤΗ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ ΤΩΝ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΩΝ

Ἂς ἤμουνα μία ἀπ' αὐτὲς
τὶς ὄμορφες ἁπλοϊκὲς ὑπάρξεις
ποὺ πᾶν τὶς Κυριακὲς στὴν ἐκκλησία
καὶ τὶς γιορτὲς φορᾶνε τὰ «καλά» τους.
Ἔτσι καθὼς οἱ σκέψεις μου
εἶναι μοναχικὰ συντροφευμένες
βλέπω τὴν κάρτα
βλέπω τὴν καρδιά μου.
Εἶναι γεμάτη χιόνια
Δύο σπουργίτια κάθονται συλλογισμένα
Νὰ οἱ δρόμοι τοῦ χωριοῦ
κι' οἱ φορεσιὲς τῶν χωρικῶν
Μιὰ ἐκκλησία μακρυὰ
Καὶ ξαφνικά...
Μέσα στὸ ἄγνωστο, μὲς τὸ χειμῶνα
οἱ δυὸ ἀγαπημένα
γιὰ φαντάσου!
Βαδίζουμε στὴ λειτουργία
τῶν Χριστουγέννων...

Ἐλπίδα

ΓΙΟΡΤΕΣ ΚΑΙ ΤΕΧΝΗ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΠΑΠΑΔΙΑΜΑΝΤΗΣ

Ο ΑΓΙΟΣ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΙΚΩΝ ΓΡΑΜΜΑΤΩΝ

ΤΟΥ ΣΥΝΤΑΚΤΟΥ ΜΑΣ κ. ΓΙΑΝΝΗ ΚΑΡΑΛΗ

Κάθε φορά, ποὺ τὸ καμπανάκι τοῦ ἐξωκκλησιοῦ μηνάει μέσα στὴ νύχτα τὸν ὄρθρο τῶν Χριστουγέννων, μαζὶ μὲ τὰ ἅγια πρόσωπα τῆς Σπηλιᾶς καὶ τὴ βιβλικὴ εἰκόνα τῆς Γεννήσεως, ἔρχεται στὸ νοῦ μου καὶ μιὰ ἄλλη φυσιογνωμία, μιὰ φιγούρα, ποὺ ἂν καὶ δὲν ἀνήκει σὲ ἅγιο, ἐν τούτοις, τὴν ἔχω τοποθετήσει στὸ προσκυνητάρι τῆς προσευχῆς. Ἡ φιγούρα τοῦ «κοσμοκαλόγερου», τοῦ Ἁγίου τῶν Γραμμάτων μας: τοῦ Ἀλεξάνδρου Παπαδιαμάντη.

Γυιὸς ἀγρότη παπᾶ, φτωχοφαμελίτη, γεννήθηκε στὶς 4 Μαρτίου τοῦ 1851 στὴ Σκιάθο. Τὰ πρῶτα χρόνια τῆς ζωῆς του τὰ ἔζησε στ' ἀγαπημένο του νησί. Μὲ τὸν συντοπίτη καὶ ἐξάδελφό του Ἀλέξανδρο Μωραϊτίδη συνδέθηκε στενὰ κι' ἀκολούθησαν μέχρι τὸ θάνατό τους τὸ δρόμο ποὺ διέγραψαν στὴ ψυχή τους, μὲ τὰ ὀχταήχια, τοὺς ἑσπερινούς, τὴν τελετουργικὴ κατάνυξη τῆς λειτουργίας καὶ τὴν πίστη τους τὴν ἁγία.

Ἀδελφωμένοι, κράταγαν τὸν «ἦχο» στοὺς ἁπλοϊκοὺς ψαλτάδες τοῦ νησιοῦ. Μαζὶ εἶδαν τὴν πρώτη χαρὰ τῆς ζωῆς νὰ τοὺς χαμογελάη μέσα ἀπὸ τὰ ἀγριολούλουδα τῶν ἀγρῶν, εἰκόνες ποὺ ἔμειναν γιὰ πάντα στὴ θύμησή τους ἀξέχαστες.

Ξεκίνησαν μαζί. Ἔζησαν γιὰ πολὺ καιρὸ μαζί. Πέθαναν, ὅμως, χωριστὰ ὁ ἕνας ἀπὸ τὸν ἄλλο. Ὁ Παπαδιαμάντης ἔζησε ὁλομόναχος καὶ στερημένος ἀπὸ τὶς χαρὲς τῆς ζωῆς. Μεγάλωσε μέσα στὴν ἀνέχεια καὶ στὴ φτώχεια. Στὴ στέρηση ποὺ τὴν γλυκαίνει μόνο ἡ παρουσία τῆς μάνας καὶ τὸ χαμόγελο τοῦ ἁπλοϊκοῦ γερο - πατέρα, τοῦ παπᾶ-Διαμαντῆ. Κι' ἡ στέρηση σ' ἐκείνη τὴν ἡλικία, ποὺ ὁ ἄνθρωπος σὰν λουλοῦδι ἀνοίγει τὰ πέταλά του νὰ πιῆ τὸ φῶς, τὸν ἥλιο, τὴ χαρά, γιὰ τὸν Παπαδιαμάντη ἦταν ὁ πρῶτος ἀναστεναγμὸς τοῦ πόνου, ἡ πρώτη θλίψη μέσα στὴ μεγάλη καρδιὰ κι' ἡ πρώτη ρυτίδα στο μέτωπο τοῦ γαλήνιου κοσμοκαλόγερου. Ἀκολούθησε τὸ δρόμο ποὺ τοὔδωσε ἡ μοῖρα του. Δὲν ἀντιτάχτηκε σὲ τίποτα. Ἔμεινε μέσα στὴ φτώχεια του, στὴν πίκρα, στὴν ἀνέχεια. Δὲν τὸν πῆρε ὁ ὄχλος. Δὲν τὸν ἔσπρωξε τὸ πλῆθος, οὔτε τὸν παρέσυραν τὰ φωτισμένα πλάμια τῶν κέντρων μὲ τὶς προκλητικὲς παραστάσεις. Ἔζησε κατάμονος, μέσα στὸ δωμάτιό του. Στὸ κελλί του, θὰ λέγαμε καλύτερα. Ζοῦσε μέσα στὰ πράγματα, ποὺ αὐτὸς εἶχε ἀγαπήσει ἀπὸ μικρός. Στὰ βιβλία τῶν ἁγίων, στὰ ἱερὰ κείμενα, στὰ κηροπήγια καὶ στὸ εὐαγγέλια. Ἡ ζωή, μὲ τὴν προκλητικότητά της, στέκονταν δειλὴ μπροστὰ στὴν πόρτα του. Δὲν χτύπησε νὰ μπῆ μέσα. Τὸν ἄφησε ἥσυχο. Τὸν σεβάστηκε. Καὶ ἐκεῖ μέσα στὴν ἐρημιά του, μὲ τὸ γλυκὸ φῶς τοῦ καντηλιοῦ, μὲ τὸ ἄρωμα τοῦ λιβανιοῦ, μὲ τὰ χλωμὰ εἰκονίσματα, ἄφηνε τὴν προσευχή του ν' ἀνεβαίνη πρὸς τὸν οὐρανὸ ὡς θυμίαμα. Καὶ στερνά, γαλήνιος, ἥσυχος, μὲ τὸ ὅραμα τῆς μυρωμένης Σκιάθου, ζωγράφιζε μὲ τὴν πέννα του ἤθη, ἔθιμα, χαρακτῆρες, βάσανα, κλάματα, θλίψεις. Εἶχε τὴ μεγάλη δύναμη αὐτὸς ὁ κορυφαῖος πεζογράφος τῆς Ἑλλάδος, νὰ ζωγραφίζη στὰ διηγήματά του μὲ τὴν ἴδια τρυφερότητα τοὺς ἁγίους τῶν ἐρημικῶν τέμπλων καὶ τὶς ἁπλοϊκὲς γυναικοῦλες τοῦ νησιοῦ του. Ἔδωσε τὶς ζωντανώτερες εἰκόνες ἀπὸ τὶς γιορτὲς τῶν Χριστουγέννων καὶ τῆς Ἀναστάσεως.

Ὅ,τι ἔζησε μικρός, ὅποια ἐντύπωση πῆρε, γιὰ κεῖνο ποὺ πόνεσε, γιὰ κεῖνο ποὺ ἔκλαψε, γιὰ ὅ,τι εἶδε σὰν ἀδικία, σὰν ἀπανθρωπιά, σὰν βουλιμία, σὰν κακία, ἐκάθησε τὸ ζύμωσε μέσα του καὶ μὲ τὴ θεία του τέχνη τὸ παρουσίασε διαμαντόπετρα ἀληθινή. Μέσα σ' ὅλο τὸ ἔργο του διαφαίνεται αὐτὴ ἡ αἰσθαντικότητά του, ἡ λεπτότητά του, ἡ ραφινάτη εὐαισθησία του. Ἡ τέχνη του εἶναι γιγάντια, γιατὶ εἶναι ἀληθινή, ἀνυστερόβουλη, αὐθόρμητη. Δὲν περιγράφει τίποτα ποὺ ὁ ἴδιος δὲν τὸ ζῆ. Καὶ τὸ ζῆ μὲ ἔνταση, μὲ παλμό, μὲ πόνο. Ὅλοι οἱ ταπεινοί, οἱ βασανισμένοι, οἱ ἄνθρωποι ποὺ ἱδρώνουν καὶ ματώνονται γιὰ νὰ ζήσουν, περνοῦν ἕνας - ἕνας ἀθόρυβα μέσα ἀπὸ τὶς σελίδες του, ὅπως ἀκριβῶς οἱ εὐλαβικὲς γυναικοῦλες ποὺ μπαίνουν στὴν ἐκκλησιὰ ἀθόρυβες, γιὰ νὰ ἀνάψουν τὸ κεράκι τους μπροστὰ στὸ εἰκόνισμα τῆς Παναγιᾶς.

Ὁ Παλαμᾶς τὸν ἀπεκάλεσε «Μεγάλο ζωγράφο τῶν ταπεινῶν» κι' ὁ Παπαντωνίου τὸν χαρακτηρίζει «ὡς τὸν μόνον μετὰ τὸν Ὅμηρο ἀναπαραστήσαντα μὲ κλασσικὴ τελειότητα τὴν Ἑλληνικὴ φύσι καὶ τὴ ζωή».

Δὲν κάνουμε στὸ σημερινό μας σημείωμα ἀξιολόγησι τοῦ ἔργου του. Ὄχι ἀπὸ κανένα ἄλλο λόγο, ἀλλὰ γιατὶ εἶναι περιττή. Ὁ Παπαδιαμάντης κρίθηκε, βαθμολογήθηκε, τοποθετήθηκε.

Πολλοὶ τὸν παρωμοίασαν μὲ διαφόρους ἀρχαίους καὶ νεωτέρους συγγραφεῖς. Ἄλλοι μὲ τὸν Θεόκριτο, ἄλλοι μὲ τὸν Λουκια-

●——ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 5ην ΣΕΛΙΔΑ

Δεῦτε ἀγαλλιασώμεθα

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ

«...Καὶ ἐπὶ γῆς εἰρήνη!»

Νοσταλγοῦσα μένει ἀκόμη ἡ ἀνθρωπότης! Νοσταλγεῖ ὄχι νὰ πετάξη μὲ τοὺς σύγχρονους πύραυλους στοὺς αἰθέρας. Προσδοκᾶ ὄχι πότε θὰ φθάση τὸν ἀπροσπέλαστο ἀστραῖο κόσμο. Ἀγωνιᾶ ὄχι γιὰ τὴν κατάκτησι τῆς Σελήνης καὶ τοῦ Ἄρη.

Η ΘΕΟΤΟΚΟΣ ΜΕ ΤΟ ΒΡΕΦΟΣ
(Σύνθεσις κλασσικοῦ ρυθμοῦ ὑπὸ Ἀνδρέου Σ. Πρέσσα, καθηγητοῦ τῆς Παιδαγωγικῆς Ἀκαδημίας Πατρῶν)

Ἡ ἀνθρωπότης, ἡ βαρυαλγοῦσα, ἡ καθημαγμένη, νοσταλγεῖ τὴν ἡσυχία της. Ἀγωνιᾶ γιὰ τὴν ἠρεμία. Τὴν... εἰρήνη θέλει.

«...Καὶ ἐπὶ γῆς εἰρήνη!».

Νά ὁ πόθος καὶ ἡ νοσταλγία τοῦ ἀνθρώπου. Ἐπιποθεῖ τὴν εἰρήνην του. Διακαῶς ἀναζητεῖ τὴν «ἐπὶ γῆς Εἰρήνη». Τὴν χαμένη εἰρήνη!... Τὴν εἰρήνη, γιὰ τὴν ὁποίαν ἐπλάσθη. Τὴν εἰρήνη, ποὺ τοῦ ἔφυγε ἀπὸ τὰ χέρια του, ἀπὸ τὸ πρόσωπο τῆς γῆς. Τὴν εἰρήνη τῶν ἀγγέλων καὶ τοῦ οὐρανοῦ. Αὐτὴν ἀναζητεῖ.

Ὑπάρχει καμμία ἀντίρρησις; Ποιὸς ἄνθρωπος, ποιὸ κράτος καὶ ἔθνος δὲν νοσταλγεῖ τὴν εἰρήνη; Ναί, τὴν εἰρήνη τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῶν ἀγγέλων. Ἐκείνη τὴν εἰρήνη, ποὺ τότε «ὁ Θεὸς τῆς Εἰρήνης» κατέβασε ἀπὸ τὸν οὐρανό, αὐτὴ ὅλοι φλογερὰ τὴν ποθοῦμε. Ἐκείνη, ποὺ τότε ἀπὸ τὸ σπήλαιο τῆς Βηθλεὲμ ἀκτινοβόλησε, αὐτὴ ἀγαπᾶμε καὶ θέλομε.

Γιατί, ὅμως, δὲν τὴν φθάνομε; Νά τὸ ἐρώτημα καὶ ἡ ἀπορία μας.

Μήπως τὸ ἀνέφικτο τοῦτο βρίσκεται σ' Αὐτὸν τὸν χορηγὸ τῆς Εἰρήνης; Ἐκεῖνος καὶ τότε ποὺ γεννήθηκε, ἔφερε τὴν εἰρήνη στὴ γῆ καὶ ὅταν ἀνέστη τὴν ἐγκατέστησε μονίμως: «Εἰρήνην τὴν ἐμὴν δίδωμι».

Μὲ τὴν θυσία του στὸ Γολγοθᾶ εἰρήνευσε τὸν ἀποστάτη ἄνθρωπο μὲ τὸν φιλειρηνικὸ Θεό: «Ἐχθροὶ ὄντες, κατηλλάγημεν τῷ Θεῷ». Καὶ ἔκτοτε, ἡ πόρτα τοῦ βασιλείου τῆς χαρᾶς καὶ τῆς εἰρήνης εἶναι ἀνοικτή, ὥστε κάθε νοσταλγός της νὰ εἰσέρχεται στὸ βασίλειο τῆς αἰωνίου εἰρήνης.

Τὸ ἀνέφικτο, λοιπόν, τῆς εἰρήνης δὲν βρίσκεται στὸ Θεό. Ἡ αἰτία, ποὺ μένει ἀκόμη νοσταλγουμένη ἡ εἰρήνη, βρίσκεται μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων καὶ τῶν κρατῶν.

Ποῦ, λοιπόν, ἡ αἰτία; Ἐρωτᾶται: Ἡ ἀνθρωπότης φωτίζεται καὶ ἀκολουθεῖ τὸ φωτεινὸ καὶ εἰρηνόφιλο ἀστέρι τοῦ Σπηλαίου; Μήπως, ἀντίθετα, θέλει νὰ φωτίζεται ἀπὸ τὶς φανταχτερὲς πυγολαμπίδες καὶ τὸ ἡμίφως τοῦ ἐγωϊσμοῦ καὶ τοῦ συμφέροντος; Οἱ κοινωνίες στὶς σχέσεις των καὶ τὶς ἀνταλλαγές των βάζουν γιὰ κριτήριο τὸν ἠθικὸ κανόνα τοῦ Εὐαγγελίου ἢ μήπως προτιμοῦν τὴν ἀδικία καὶ τὴν νομιμοποιημένην ἁρπαγήν, καταδυνάστευσιν τῶν ἀπροστατεύτων καὶ ἀδυνάμων; Ὁ ἄνθρωπος — ὁ ἄνθρωπος ἐννοοῦμε ποὺ φέρει ὄνομα χριστιανικὸ καὶ κρατάει ψηλὰ τὴν χριστιανικὴ σημαία — πιστεύει στὸν εἰρηνοποιὸν Ἰησοῦν καὶ ζῆ μὲ γνώμονα τὸ Εὐαγγέλιό Του;

Ἀφοῦ οἱ ἀναγνῶστες δώσουν μόνοι τους τὶς ἀπαντήσεις σ' αὐτὰ τὰ ἐρωτήματα, θὰ προχωρήσουμε σὲ γενικώτερες ἀπορίες. Τὰ κράτη διέπονται μὲ ἀλληλεγγύη πρὸς ἄλληλα; Πολιτεύονται μὲ αἰσθήματα πολιτικῆς, ἔστω, συμπαθείας, συμετοχῆς στὰ δεινὰ τῶν ἄλλων κρατῶν; Διαπνέονται ἀπὸ ἀμυδρὲς ἔστω διαθέσεις κάποιας κοινωνικῆς ἀγάπης; Ἢ μήπως τὸ σύνθημα πολλῶν εἶναι τὸ «δίκαιον - ἄδικον τοῦ ἰσχυροτέρου»;

Ἀπορίες καὶ ἐρωτήματα βασικὰ μέν, ἀλλὰ δύσκολα στὴν ἀπάντησί τους. Γι' αὐτὸ ἂς ἀφήσωμε τοὺς τὰ μεγάλα καὶ διεθνῆ προβλήματα τῆς εἰρήνης

●——ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 5ην ΣΕΛΙΔΑ

ΤΑ ΣΤΕΡΕΩΤΕΡΑ - ΩΡΑΙΟΤΕΡΑ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΗΣ

Μὲ τὰς περιφήμους μηχανὰς
MERCEDES-BENZ

ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΕΙΑ ΠΑΤΡΩΝ
ΧΡΗΣΤΟΣ ΤΣΑΟΥΣΗΣ
Δ. Γούναρη 26 - Πάτραι - Τηλ. 27-61

Η ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΕΙΑ ΠΑΤΡΩΝ
ΕΥΧΕΤΑΙ ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΠΕΛΑΤΑΣ ΤΗΣ
ΚΑΛΑ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ